

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' Ἔτος ΙΖ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 728

Τῶν ἁγίων Σοφίας, Πίστεως, Ἐλπίδος & Ἀγάπης
17 Σεπτεμβρίου 2000

Συντάκτης ἱεπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Οἱ τρεῖς θυγατέρες

ΜΕΤΑ τὴν ἐορτὴ τῆς Ὑψώσεως τοῦ Σταυροῦ ἡ Ἐκκλησία μας ἐορτάζει τὴν μνήμη τῶν ἁγίων Σοφίας καὶ τῶν τριῶν θυγατέρων της, Πίστεως Ἐλπίδος καὶ Ἀγάπης.

Ἡ ἁγία Σοφία γεννήθηκε, κατὰ τὸ συναξάριο, σὲ μία μεγάλη πόλι τῆς Ἰταλίας. Ἐζησε δὲ στὴν ἐποχὴ τῶν διωγμῶν, ποὺ ὡς γνωστὸν διήρκεσαν τρεῖς ὀλοκλήρους αἰῶνας.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη τὸ νὰ εἶνε κανεὶς Χριστιανὸς ἐστοίχιζε. Ἐστοίχιζε θέσεις, ἀξιώματα, χρήματα καὶ αὐτὴ τὴ ζωὴ. Ἐκατομμύρια θυσιάστηκαν τότε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ. Μ' αὐτὸ τὸ ἥρωϊκὸ πνεῦμα ἐζησε καὶ ἡ ἁγία Σοφία καὶ ἔτσι ἀνέθρεψε τὶς θυγατέρες της.

Δὲν ἦταν δυνατόν νὰ μὴν προσελκύσῃ τὴν κακία τῶν διωκτῶν. Συνελήφθη λοιπὸν μαζί μὲ τὶς θυγατέρες της καὶ ὠδηγήθη ἐνώπιον τοῦ διοικητοῦ. Αὐτὸς τοὺς ἔδωσε προθεσμία τριῶν ἡμερῶν, γιὰ νὰ τοῦ ἀπαντήσουν, ἂν θ' ἀλλάξουν γνώμη. Ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴ λήξι τῶν τριῶν ἡμερῶν ἡ μητέρα καὶ οἱ θυγατέρες ἔμειναν ἀκλόνητες στὴν ἀφοσίωσι πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Ἡ μητέρα εἶχε ἓνα φόβο, μήπως οἱ θυγατέρες ἀρνηθοῦν τὸ Χριστό, διότι ἦταν πολὺ μικρὲς στὴν ἡλικία. Ἡ πρώτη, ἡ Πίστις, ἦτο 12 ἐτῶν. Ἡ Ἐλπίς ἦτο 10 ἐτῶν. Καὶ ἡ Ἀγάπη ἦτο 9 ἐτῶν. Ἐν τούτοις τὰ ἀσθενῆ αὐτὰ πλάσματα τὰ ἐνδυνάμωσε ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ὑπέμειναν τὰ μαρτύρια μὲ θάρρος πρωτοφανές.

Τὶς ἔκλεισαν στὶς φυλακές. Τὶς χτύπησαν μὲ βούνευρα. Τὶς κέντησαν μὲ πύρινες βελόνες. Τὶς ἔρριξαν μέσα σὲ λέβητες μὲ βραστὸ νερό. Ἀλλ' ὅπως οἱ τρεῖς παῖδες μέσα στὴν κάμινο τοῦ πυρός, ἔτσι καὶ οἱ τρεῖς αὐτὲς κόρες ὑμνοῦσαν τὸ Θεὸ καὶ ἀκούγετο παναρμόνιος ὁ ὕμνος: «Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας» (Δαν. Προσ. 34).

Τέλος, ἀποκεφαλίσθηκαν καὶ οἱ τρεῖς μὲ τὸ ξίφος τοῦ τυράννου. Τὸ μαρτύριό τους ἀκολούθησε καὶ ἡ ἁγία τους μητέρα.

Ἡ ἁγία Σοφία καὶ οἱ τρεῖς θυγατέρες της μᾶς διδάσκουν ὅτι, ἂν θέλουμε νὰ εἴμεθα πιστοὶ Χριστιανοί, θὰ μᾶς στοιχίσῃ ὁ χριστιανισμός· καὶ ὅσο πιὸ πιστοὶ εἴμεθα, τόσο περισσότερο θὰ μᾶς στοιχίξῃ.

Τὰ ἄχουμε κατὰ κάποιον τρόπο βολέψει μέσα στὸν κόσμον αὐτόν. Βρίσκουμε μύριους τρόπους νὰ δικαιολογοῦμε τὴν ἐπιεικὴ καὶ σκανδαλώδη στάσι μας. Καὶ ἔπειτα νομίζουμε, ὅτι εἴμεθα Χριστιανοί. Ἀλλοίμονο σ' ἐμᾶς, ἂν δὲν ἀποκτήσουμε τὸ ἥρωϊκὸ φρόνημα ποὺ διέκρινε τοὺς μάρτυρες. Τὰ τρία αὐτὰ μικρὰ κοριτσάκια θὰ ἐλέγξουν τὸν κόσμον. Καὶ ἡ μητέρα τους ἡ ἁγία Σοφία θὰ ἐλέγξῃ τὶς μητέρες ἐκεῖνες ποὺ ἀνησυχοῦν καὶ τρέμουν, μήπως τὰ κορίτσια τους ἀπὸ τὴ νηστεία τὴν προσευχὴ καὶ τὴν ἀνάγνωσι ὑποστοῦν κάποια μείωσι τῆς σωματικῆς τῶν δυνάμεως.

Οἱ μάρτυρες εἶνε ὁ μεγαλύτερος ἔλεγχος μιᾶς χλιαρᾶς, ἐλεεινῆς καὶ τρισαθλίας χριστιανοσύνης.

Ἡ ἁγία Σοφία ὅμως καὶ οἱ τρεῖς θυγατέρες της μᾶς διδάσκουν ὄχι μόνο μὲ τὸ μαρτύριό τους ἀλλὰ καὶ μὲ τὰ ὀνόματά τους.

Τὸ ὄνομα **Σοφία** τί μᾶς διδάσκει; «Σοφία...», ἀκοῦμε στὴν Ἐκκλησία ὅταν ὁ ἱερεὺς κρατεῖ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ τὸ ἐπιδεικνύει σ' ὅλο τὸ πλήρωμα. Τὸ Εὐαγγέλιον δηλαδὴ εἶνε γεμάτο σοφία. Δὲν ὑπάρχει ἄλλο βιβλίον σοφώτερο. Σοφία εἶνε ὁ Χριστὸς ὁ ἴδιος, ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἐνθυμεῖσθε τὸν θαυμάσιον Ἀπόστολον ποὺ διαβάστηκε πρὸ τριῶν ἡμερῶν; Ἐλεγε: «Ἄν ὁ Χριστὸς εἶνε τὸ σκάνδαλον γιὰ τοὺς Ἰου-

δαίους, αν ο Χριστός είνε η μωρία για τους φιλοσοφούντας Αθηναίους, για τους πιστούς όμως ο Χριστός είνε «*Θεοῦ δύναμις καὶ Θεοῦ σοφία*» (Α΄ Κορ. 1,24). Ο Χριστός είνε η σοφία, η ἀλήθεια καὶ η ζωή.

Ἡ μὲν ἁγία Σοφία λοιπόν, μὲ τὸ ὄνομά της, μᾶς ὑπενθυμίζει, ὅτι πρέπει νὰ ζητοῦμε ἀπὸ τὸν Θεὸ τὴν φῶτισι τῆς θείας σοφίας. Τὰ δὲ ὀνόματα τῶν τριῶν θυγατέρων ὑπενθυμίζουν τις τρεῖς μεγάλες θεολογικὲς ἀρετές.

Πίστις! Τεραστία δύναμις, φῶς, ἀστέρι, θεμέλιο, ρίζα. Ὡς ἂν ὑπῆρχε μέσα στὴν καρδιά μας αὐτὴ ἡ ἀρετὴ! καὶ τὰ ἀστέρια θὰ κατεβαίνανε στὴ γῆ καὶ τὰ βουνὰ θὰ λυώνανε καὶ τὰ μεγαλύτερα ἐμπόδια θὰ διαλύονταν. Ἔχομε πίστι; Ἄν εἶχαμε πίστι, πίστι 100%, διαφορετικὸς θὰ ἦταν ὁ κόσμος. Μὰ δὲν πιστεύουν σήμερα οἱ ἄνθρωποι οὔτε 1%. Πάρε ὅποιονδήποτε Χριστιανὸ νὰ τὸν ἐξετάσης, καὶ θὰ δῆς ὅτι εἶνε ὄλο ἀμφιβολίες, ὄλο «ἐάν». Ἄν ἔχης κάποιον «ἐάν», τότε δὲν ἔχεις πίστι. Πίστις εἶνε νὰ θεωρῆς 100% ὡς γεγονότα αὐτὰ τὰ ὅποια μᾶς διδάσκει ἡ ἁγία μας Ἐκκλησία.

Ἡ Ἐλπίς πάλι μᾶς ὑπενθυμίζει, ὅτι στὸν κόσμο αὐτὸν ἔχομε ἀνάγκη ζωογόνου ἐλπίδος, ἡ ὁποία ὡς ἥλιος θὰ μᾶς θερμαίνει. Ὁ Χριστιανὸς ποὺ πιστεύει ὅτι ὁ Θεὸς εἶνε πατέρας φιλόστοργος, πατέρας παντοδύναμος καὶ πάνσοφος, αὐτὸς πρέπει νὰ ἐλπίζει, ὅτι αὐτὰ ποὺ τοῦ ὑποσχέθηκε ὁ Θεός, τὰ μεγάλα καὶ ὑψηλὰ καὶ ἀπερίγραπτα ἀγαθὰ, ὅπως δῆποτε θὰ τοῦ τὰ δώση.

Καὶ τέλος ἡ Ἀγάπη. Τὸ συμπλήρωμα καὶ ἡ κορωνὴ τῶν ἀρετῶν. Μέσα στὸν κόσμο αὐτό, τοῦ μίσους, τοῦ ἐγωϊσμοῦ, τῆς φιλαρχίας καὶ τῶν ἄλλων κακιῶν, σήμερα ἡ ἀγάπη ἔχει ὑποστῆ ἔκλειψι. Εἶνε τρομερὸ πρᾶγμα, λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος, νὰ δοῦμε μιὰ μέρα τὸν ἥλιο νὰ σβήσει. Ἀλλὰ θὰ εἶνε τρομερότερο, ἐάν σβήσει ἡ ἀγάπη. Προτιμότερο νὰ σβήσει ὁ ἥλιος παρὰ νὰ σβήσει ἡ ἀγάπη, ποὺ εἶνε ὁ ἥλιος τῶν ψυχῶν. Καὶ ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, μᾶς προφήτευσε, ὅτι θὰ ἔρθῃ ἡμέρα κατηραμένη, κατὰ τὴν ὁποία ὁ ἥλιος τῆς ἀγάπης θὰ σβήσει καὶ τὸ κρῦο καὶ ὁ παγετὸς θὰ ἐπικρατήσῃ στὴ γῆ (βλ. Ματθ. 24,12).

Ὁμιλοῦμε περὶ τῆς ἀγάπης, ἀλλὰ ἀγάπη δὲν ἔχομε. Ἡ ἀγάπη εἶνε ἓνα οὐράνιο πρᾶγμα, ἀρρήκτως συνδεδεμένο μὲ τὴν ταπείνωσι, τὴν ὑπακοή, τὴν πειθαρχία, τὰς αἰώνιους ἀρετάς. Δὲν εἶνε κάτι ξεκάρφωτο, ὅπως διδάσκουν οἱ οἰκουμενισταί, ὅπως διδάσκουν οἱ κοσμικοί. Ἀγάπη ἀπὸ ἀγάπη διαφέρει. Ὑπάρχει ἀγάπη σαρκός, χρήματος, τῶν μικρῶν καὶ

ἀσημάντων. Κι αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἀγάπη τοῦ πατέρα καὶ τῆς μητέρας, ἐν τελευταία ἀναλύσει, περιέχει κάτι τὸ σαρκικό. Ἡ ἀγάπη ὅμως ποὺ ἔφερε ὁ Χριστὸς στὸν κόσμο ἔχει πτέρυγας ἀετοῦ καὶ ἵπταται μέχρι τρίτου οὐρανοῦ, κάνει τὸν ἄνθρωπο χερουβείμ καὶ σεραφεείμ.

Ἀγάπη, λοιπόν, ὄχι μόνο πρὸς τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, ὄχι μόνο πρὸς τοὺς Χριστιανούς, ἀλλὰ ἀγάπη πρὸς ὄλο τὸν κόσμο. Ἀγάπη καὶ σ' αὐτοὺς ἀκόμη τοὺς σταυρωτάς! Διότι ἐμεῖς ἔχομε ὡς πρότυπο τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος εἶνε ἡ ἐσταυρωμένη ἀγάπη. Τέτοια ἀγάπη πρέπει νὰ ἔχομε κ' ἐμεῖς.

* * *

Ἐὰν τώρα θέλῃ κανεὶς νὰ δῆ ἀπὸ τις τρεῖς αὐτὲς ἀρετὲς ποιά εἶνε ἡ μεγαλύτερα, μεγαλύτερα εἶνε ἡ τρίτη, ἡ ἀγάπη. Τὸ κάλλος τῆς εἶνε ἀπερίγραπτο. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος ζωγραφίζει ὄλα τὰ ὠραία γνωρίσματα τῆς ἀγάπης, ποὺ ἂν δὲν τὰ ἔχομε, τότε ματαιοπονοῦμε. «*Ἐάν*», λέει, «*ταῖς γλώσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων*», ἐὰν καὶ θαύματα ἀκόμη κάνω, καὶ ἐὰν σκορπίσω τὴν περιουσία μου, καὶ ἂν πάω καὶ μαρτυρήσω καὶ χύσω τὸ αἷμα μου, «*ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἢ ἡχῶν ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον*» «*οὐδὲν εἶμι*» (Α΄ Κορ. 13,1-2).

Ταῦτα, ἀγαπητοί μου. Πιστεύετε, στὸν αἰῶνα τῆς ἀπιστίας. Ἐλπίζετε, στὸν αἰῶνα τῆς ἀπελπίσας. Ἀγαπᾶτε στὸν αἰῶνα τοῦ μίσους. Κρατῆστε προπαντὸς τὴν ἀγάπη, ἡ ὁποία, ὅπως λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος, μένει αἰώνως (ἔ.ἀ. 13,7). Διότι τί ἐστὶ παράδεισος; Εἶνε ποταμοί, εἶνε κρυστάλλινες πηγές; Εἶνε τὰ ἄσματα τῶν ἀγγέλων, εἶνε τὰ χερουβείμ καὶ τὰ σεραφεείμ, εἶνε οἱ ἅγιοι, εἶνε οἱ μάρτυρες, εἶνε ὄλος ἐκεῖνος ὁ ὠραίος κόσμος, τὰ ἀγαθὰ ἐκεῖνα τὰ ἀνέκφραστα; Εἶνε καὶ αὐτά. Ἀλλὰ κυρίως εἶνε ἡ ἀγάπη. Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπο. Ἄν βγάλω τὴν ἀγάπη ἀπὸ τὸν παράδεισο, ἀμέσως ὁ παράδεισος θὰ γίνῃ κόλασις.

Τὸν παράδεισο αὐτὸν μπορούμε κ' ἐμεῖς νὰ ζήσουμε, ἐὰν αἰσθανθοῦμε τὴν αὔρα τῆς ἀγάπης, ἐὰν πιστεύσουμε ἀκραδάντως στὸν Κύριο, καὶ ἐὰν ἐλπίζουμε βασίμως στὶς αἰώνιες ὑποσχέσεις τοῦ Θεοῦ.

Τότε στὰ ὕψη τοῦ οὐρανοῦ, μαζί μὲ τὴν ἁγία Σοφία καὶ τις τρεῖς θυγατέρες της, τὴν Πίστι τὴν Ἐλπίδα καὶ τὴν Ἀγάπη, θὰ ὑμνοῦμε τὸν Τριαδικὸ Θεὸ λέγοντας: «*Τὸν Κύριον ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας*» (ἔ.ἀ.).

† ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος